

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **M. P.**, zast. Mgr. Bc. Janem Šrajem, LL.M., advokátem se sídlem K Nemocnici 168/18, Nový Jičín, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 2771/117, Ostrava, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 2. 2025, č. j. 18 A 21/2023-68,

t a k t o:

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á**.
- II. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce Mgr. Bc. Jana Šraje, LL.M., advokáta se sídlem K Nemocnici 168/18, Nový Jičín, na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 6 135 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í:

1. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), kterým krajský soud zrušil jeho rozhodnutí ze dne 27. 6. 2023, č. j. MSK 81552/2023, sp. zn. DSH/13389/2023/Zaj, a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[2] Stěžovatel uvedeným rozhodnutím v podstatné části potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Frýdku-Místku ze dne 30. 5. 2023, č. j. MMFM 94600/2023,

sp. zn. MMFM_S 6047/2023/ODaSH/Neu. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání následujících tří přestupků:

- I. Přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), v relevantním znění, kterého se dopustil tím, že řídil motorové vozidlo po předchozím požití alkoholických nápojů, kdy znaleckým posudkem byla zjištěna nejnižší prokazatelná hodnota alkoholu v krvi ve výši 0,49 g/kg. Tímto jednáním úmyslně porušil povinnost stanovenou § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu.
- II. Přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, kterého se dopustil tím, že po dopravní nehodě nese-psal společný záznam o dopravní nehodě, čímž úmyslně porušil povinnost stanovenou § 47 odst. 3 písm. g) zákona o silničním provozu.
- III. Přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, kterého se dopustil tím, že po dopravní nehodě požil alkoholické nápoje, čímž úmyslně porušil povinnost stanovenou § 47 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu.

[3] Za tyto přestupky žalobci prvostupňový správní orgán uložil pokutu ve výši 9 000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel po dobu 10 měsíců a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

[4] Žalobce se uvedených přestupků dopustil v souvislosti s jím nezaviněnou dopravní nehodou, která se stala dne 20. 12. 2022 v cca 8:57 na kruhovém objezdu v obci Krmelín. Druhý účastník dopravní nehody nepřizpůsobil rychlost jízdy na zledovatělé pozemní komunikaci a přejel do protisměrného jízdního pruhu, kde se střetl s vozidlem žalobce. Oba účastníci dopravní nehody zastavili, prokázali si totožnost a předali si telefonní čísla, žalobce však poté od dopravní nehody odjel, aniž by vyčkal příjezdu policisty či sepsal společný záznam o dopravní nehodě. Následně se na telefonickou výzvu policistů nedostavil zpět na místo dopravní nehody, jelikož již neměl vozidlo k dispozici a konzumoval alkoholické nápoje. Policejní hlídka žalobce vypátrala a podrobila jej měření analyzátozem alkoholu v dechu, a to v 11:13 a 11:19 a následně i odběru krve v cca 12:10, kterým byla stanovena hladina alkoholu ve výši 0,74 promile. Při odběru vzorku krve žalobce uvedl, že kolem 11:15 konzumoval 1 pivo. Vzhledem k podezření z ohrožení pod vlivem návykové látky, podával žalobce dne 13. 1. 2023 vysvětlení, ze kterého byl podle § 158 odst. 6 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů, sepsán úřední záznam, kde žalobce sdělil, že přibližně v rozmezí od 10:00 do 11:00 konzumoval 1,5 l desetistupňového piva. Zároveň žalobce uvedl, že před jízdou alkohol nepil, pouze předcházejícího dne, tj. 19. 12. 2022 vypil od 15:30 do 19:00 okolo pěti desetistupňových piv. Na základě údajů sdělených žalobcem při podání vysvětlení a vyplývajících z měření alkoholu v dechu a v krvi byl vypracován znalecký posudek, ze kterého vyplynulo, že žalobce není podezřelý ze spáchání trestného činu, nýbrž přestupku. Proto byla věc odevzdána k projednání přestupku, jelikož ze znaleckého posudku vyplynulo, že žalobce musel konzumovat alkoholické nápoje již před dopravní nehodou, byť zjištěná hladina alkoholu v krvi nedosahovala úrovně, při které by se mohlo jednat o trestný čin.

2. Rozhodnutí krajského soudu

[5] Proti rozhodnutí stěžovatele brojil žalobce žalobou u krajského soudu, ve které namítal, že je toto rozhodnutí vadné, nezákonné, nepřezkoumatelné a není dostatečně odůvodněné. Žalobce namítal, že jeho vina musí být prokázána bez jakýchkoliv pochybností a správní orgány musí postupovat v souladu se zásadou ústnosti a bezprostřednosti. Zároveň upozornil, že se prvostupňový správní orgán nevypořádal s důkazním návrhem na výslech znalce.

[6] Krajský soud žalobu považoval za důvodnou, a proto v souladu s § 78 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), napadeným rozsudkem rozhodnutí stěžovatele zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[7] V odůvodnění krajský soud k přestupkům I. a III. uvedl, že prvostupňové rozhodnutí sice skutečně na žalobcův návrh na výslech znalce nereagovalo, toto pochybení však stěžovatel ve svém odvolacím rozhodnutí napravil. Otázkou pro posouzení krajským soudem tak zůstalo, zda ob stojí způsob, jakým se správní orgány s důkazními návrhy žalobce vypořádaly. Krajský soud zdůraznil, že žalobce podle úředního záznamu o podaném vysvětlení nejprve uvedl, že po dopravní nehodě vypil 1,5 l desetistupňového piva, u ústního jednání však následně uvedl, že si nepamatuje, co za alkohol ani kolik pil. Změna obhajoby žalobce je jeho právem a správní orgány z ní nemohou dovozovat závěry nepříznivé pro žalobce. Správní orgány vycházely z toho, že otázky, na které by znalec mohl odpovídat by na výsledku nic nezměnily. Samy tak spekulovaly o výsledku důkazního návrhu, aniž by důkaz provedly a dopustily se vadného postupu. Krajský soud zdůraznil, že žalobce ve správním řízení vznesl konkrétní námitky do obsahu znaleckého posudku a poukazoval na absenci výpočtů, nejasnost konkrétního obsahu alkoholu v desetistupňovém pivu, jelikož tato hodnota může oscilovat a sporoval i časové údaje o požití alkoholu. Správní orgány tak měly na námitky žalobce řádně reagovat a nepředvídat závěry znalce.

[8] Krajský soud se dále věnoval také přestupku II. a zdůraznil, že § 47 odst. 3 a 4 zákona o silničním provozu rozlišuje dva postupy v návaznosti na dopravní nehodu. Přísnější pravidla se uplatní na situaci, kdy při dopravní nehodě dojde k usmrcení nebo zranění osoby nebo k hmotné škodě převyšující zřejmě na některém ze zúčastněných vozidel včetně přepravovaných věcí částku 100 000 Kč. V takovém případě platí mimo jiné povinnost ohlásit dopravní nehodu policistovi a vyčkat příchodu policisty na místě dopravní nehody. Pokud nejsou splněny výše uvedené podmínky, mají účastníci dopravní nehody povinnost sepsat a podepsat společný záznam o dopravní nehodě. Která z těchto povinností po dopravní nehodě nastává tak předurčuje charakter či závažnost dopravní nehody. Krajský soud dospěl k závěru, že ve správním spise nejsou podklady, ze kterých by bylo zřejmé, zda šlo o dopravní nehodu implikující povinnost ohlášení policistům, či zda měli účastníci dopravní nehody pouze povinnost sepsat společný záznam o dopravní nehodě. Tuto argumentaci sice žalobce v žalobě sám nevymezil, brojil však proti všem výrokům napadeného rozhodnutí. Podle krajského soudu vada spočívající v nedostatku vymezení charakteru a závažnosti dopravní nehody brání věcnému přezkumu napadeného rozhodnutí, a proto k ní přihlédl z úřední povinnosti.

3. Kasační stížnost a vyjádření žalobce

[9] Rozsudek krajského soudu napadl stěžovatel kasační stížností, ve které zdůraznil, že výslech znalce není v přestupkovém řízení pravidlem. Při posouzení otázky, ke kterému je třeba odborných znalostí, které správní orgán nemá je potřeba opatřit znalecký posudek, výslech znalce je však fakultativní. Odmítnutí důkazního návrhu musí být řádně odůvodněno, což správní orgány učinily. Návrh na výslech znalce považuje stěžovatel za absurdní, jelikož žalobce popřel svá tvrzení o druhu a množství požitého alkoholu. Za takové situace je zřejmé, že na základě těchto tvrzení znalec k žádným závěrům dospět nemůže. Jakékoliv znalecké zkoumání je tedy bezpředmětné a krajský soud se ani nevyjádřil k tomu, zda tvrzení žalobce považuje za věrohodné či nikoliv.

[10] Krajský soud měl ve vztahu k přestupku II. překročit rozsah žalobních námitek - přezkoumal napadené rozhodnutí, u něhož shledal vadu, kterou ovšem žalobce vůbec nenamítal, což sám krajský soud připustil. Podle stěžovatele nešlo o vadu, ke které by byl krajský soud oprávněn přihlédnout z úřední povinnosti. Správní orgány nerozhodují o dopravních nehodách jako takových, ale rozhodují o přestupcích konkrétního účastníka dopravní nehody. Podstatné tedy je, zda byl přestupek žalobce prokázán bez důvodných pochybností. Z obsahu správního spisu vyplývá, že odhad škody na obou vozidlech činil 105 000 Kč. Šlo tedy o škodu, která částku 100 000 Kč překročila pouze nepatrně, nikoliv zřejmě. Žalobce se tedy mohl důvodně domnívat, že tato hranice nebyla překročena, proto porušil pouze povinnost sepsat společný záznam o dopravní nehodě, která na zákonný limit škody není vázána. Závěr krajského soudu je v neprospěch žalobce, jelikož stěžovateli vytýká, že jej neshledal vinným ze závažnějšího přestupku. Stěžovatel považuje napadený rozsudek za nezákonný a navrhl, aby jej Nejvyšší správní soud zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[11] Žalobce ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se s rozsudkem krajského soudu ztotožňuje. Stěžovatel pomíjí právo na obhajobu a spravedlivý proces jakožto ústavně zaručená práva. Znalecký posudek nebyl vyhotoven řádně, úplně a se všemi náležitostmi, proto žalobce navrhoval výslech znalce. Pokud stěžovatel výslech znalce či vypracování nového znaleckého posudku nahradil svou subjektivní úvahou, šlo o zjevný exces. Žalobce má rovněž právo klást znalcům otázky, což mu stěžovatel bez řádného zdůvodnění znemožnil. Z těchto důvodů žalobce navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl a přiznal žalobci náhradu nákladů řízení.

4. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a za stěžovatele jedná pověřená osoba s vysokoškolským vzděláním, které je podle zvláštních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie. Poté se Nejvyšší správní soud, vzhledem k tomu, že se v dané věci jedná o kasační stížnost proti rozhodnutí ve věci, ve které rozhodoval specializovaný samosoudce, ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle uvedeného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

pokračování

[13] Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS vyložil neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“, a to tak, že jsou jeho znaky naplněny v případě „*rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu*“. Kasační stížnost ve věcech, v nichž o žalobě rozhodoval specializovaný samosoudce, je podle závěrů zaujatých v označeném usnesení přijatelná v následujících případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturu odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[14] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost ve světle uvedených kritérií a dospěl k závěru, že stěžovatel v kasační stížnosti namítá taková zásadní pochybení krajského soudu, která by mohla mít dopad do hmotněprávního posouzení věci a která nelze při posuzování přijatelnosti kasační stížnosti *prima facie* vyloučit, čímž směřuje k důvodu ad 4) uvedených kritérií přijatelnosti. Přesah vlastních zájmů stěžovatele tak představuje potřeba vyřešit otázku, zda za posuzované situace skutečně stěžovatel pochybil při vypořádání důkazních návrhů žalobce.

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Nejvyšší správní soud se s krajským soudem ztotožňuje ohledně řešení otázek týkajících se přestupků I. a III. spočívajících v požití alkoholických nápojů. V této věci krajský soud dospěl k závěru, že se stěžovatel nedostatečně vypořádal s důkazními návrhy žalobce. Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem uvádí, že správní orgány nejsou návrhy účastníků řízení na provedení dokazování vázány. Musí však vždy dostatečně a přezkoumatelně odůvodnit, proč k provedení navržených důkazů nepřistoupí.

[17] Krajský soud v napadeném rozsudku mimo jiné uvedl, že změna způsobu obhajoby žalobce je jeho právem a správní orgány z ní nemohou dovozovat nepříznivé závěry. V této souvislosti Nejvyšší správní soud zčásti přisvědčuje stěžovatelově argumentaci, neboť je zřejmé, že na základě žalobcova tvrzení, který zpochybňuje dříve uvedené údaje o alkoholu, který po dopravní nehodě požil, by skutečně nebylo možné vypracovat nový znalecký posudek. Na základě vágních tvrzení žalobce, že si nepamatuje, kolik a co vypil by znalec nebyl schopen určit, zda žalobce před dopravní nehodou alkohol požíval, či nikoliv. Zároveň tato procesní strategie nasvědčuje, že tvrzení žalobce o množství a druhu vypitého alkoholu mohlo být účelové.

[18] Žalobce nejprve při odběru vzorku krve uvedl, že po dopravní nehodě vypil pouze jedno pivo, při podání vysvětlení uvedl, že vypil desetistupňová piva tři (1,5 l) a posléze při ústním jednání uvedl, že si již nepamatuje, kolik alkoholu a jaký druh vypil. Postupné změny žalobcových tvrzení tak byly evidentní reakcí na podezření, že žalobce řídil motorové vozidlo pod vlivem alkoholu. Byť je změna obhajoby žalobce skutečně jeho právem, pravděpodobnou účelovost jeho tvrzení nelze pomíjet. Správním orgánům proto není na místě vyčítat, že vycházely z předpokladu, že žalobce po dopravní nehodě vypil právě tři

desetistupňová piva, jak uváděl při podání vysvětlení. Šlo totiž o dostatečně specifikované tvrzení, na základě kterého bylo možné zadat vypracování znaleckého posudku (nikoli o vágní informaci, že si již žalobce nepamatuje nic o druhu a množství vypitého alkoholu, což by skutečně k žádným zjištěním vést nemohlo). Zároveň správní orgány postupovaly správně, pokud naopak nevycházely z tvrzení, že žalobce vypil jen jedno pivo, jak uváděl při odběru krve. V takovém případě by totiž zjištěný obsah alkoholu v krvi žalobce v době dopravní nehody musel být vyšší než v případě konzumace většího počtu piv po dopravní nehodě (v pochybnostech stran množství vypitých piv zjevně vycházely správní orgány ve prospěch žalobce z jeho tvrzení o třech desetistupňových pivech). Tento dílčí závěr však Nejvyšší správní soud uvádí spíše nad rámec svého odůvodnění a ničeho nemění na tom, že ve vztahu k této části odůvodnění se s hodnocením krajského soudu ve zbytku ztotožňuje.

[19] Krajský soud totiž správním orgánům po právu vytýká, že samy spekulovaly o výstupu nového znaleckého posudku či výsledku znalce v neprospěch žalobce, aniž tyto důkazy provedly. Zároveň nelze pominout, že správní orgány mají v řízení o přestupku povinnost zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v potřebném rozsahu pro dané rozhodnutí. Zda této povinnosti dostály pak musí posoudit právě správní soudy (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71, č. 3577/2017 Sb. NSS).

[20] Nejvyšší správní soud má za to, že postup správního orgánu prvního stupně, který se výslovně nevěnoval návrhu na výslech znalce, ale pouze návrhu na zpracování nového znaleckého posudku, nebyl nezákonný. Žalobce totiž tyto návrhy vznesl pouze v souvislosti se svým novým tvrzením, že si nepamatuje druh a množství alkoholu, který vypil. Jak již bylo uvedeno výše, tato okolnost by skutečně nemohla vést k žádným novým zjištěním, a proto prvostupňový správní orgán v této části nepochybil. Nejvyšší správní soud však stejně jako krajský soud považuje za podstatné, že žalobce následně v odvolání vznesl konkrétní námitky do obsahu zpracovaného znaleckého posudku. V přestupkovém řízení se v souladu s § 97 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů, neuplatní zásada koncentrace řízení. Žalobce tedy v odvolání mohl uvádět nové skutečnosti a stěžovatel měl povinnost se s těmito skutečnostmi řádně vypořádat.

[21] Žalobce v odvolání mimo jiné sporoval, že ze znaleckého posudku nejsou patrné konkrétní výpočty, na základě kterých byly získány finální hodnoty alkoholu v krvi a rovněž není jasné, z jakého obsahu alkoholu v desetistupňovém pivu znalecký posudek vychází, když tyto hodnoty mohou oscilovat (žalobce uváděl údaj 3,5 – 4,8 %). Tyto námitky však stěžovatel vypořádal zcela obecnou úvahou o nadbytečnosti navrženého důkazu, jelikož by podle jeho tvrzení na věci ničeho změnit nemohly – a to, z jakých hodnot znalkyně vycházela, je v posudku uvedeno. Jak uváděl také krajský soud, tímto postupem stěžovatel neoprávněně předjímal výsledek vyplývající z navržených důkazů.

[22] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že ze znaleckého posudku skutečně není možné zjistit, z jakého obsahu alkoholu v desetistupňovém pivu znalkyně vycházela, ani jak konkrétní hodnoty obsahu alkoholu v krvi (tedy na základě jakého vzorce) zjistila. Žalobce na tato pochybení zcela konkrétně upozornil a stěžovatel se s takto formulovanou námitkou

pokračování

vypořádal pouze obecným způsobem, aniž by přistoupil k výsledku znalkyně nebo si vyžádal nový znalecký posudek, resp. doplnění stávajícího znaleckého posudku.

[23] Nejvyšší správní soud má za to, že minimálně údaj o množství alkoholu v desetistupňovém pivu, ze kterého znalkyně vycházela, má na její závěry zásadní vliv. Z podstaty věci je patrné, že pokud by znalecký posudek vycházel z nejnižší možné hladiny alkoholu, byla by tato vstupní hodnota výrazně v neprospěch žalobce. Je zřejmé, že čím více alkoholu po dopravní nehodě žalobce konzumoval, tím méně alkoholu v krvi by žalobci bylo možné prokázat v době dopravní nehody. Znalecký posudek by tak měl vycházet buďto z konkrétního obsahu alkoholu v pivech vypitých žalobcem, nebo z co nejvyššího možného obsahu, aby výpočty hovořily ve prospěch žalobce a přestupek byl prokázán bez důvodných pochybností. Jak výrazný vliv by tyto okolnosti mohly mít na vinu žalobce Nejvyšší správní soud nemůže předjímat, neboť pro tento závěr nemá dostatek odborných znalostí a znalecký posudek obsažený ve správním spise je v tomto směru natolik obecný, že ani z něj nelze dovodit vliv množství alkoholu obsaženého v desetistupňovém pivu na konkrétní hodnotu alkoholu v krvi žalobce v době dopravní nehody. Stěžovatel si proto měl vyžádat doplnění znaleckého posudku, které by specifikovalo konkrétní hodnoty alkoholu v desetistupňovém pivu a konkrétní způsob výpočtu finálních hodnot alkoholu v krvi žalobce v době dopravní nehody. Případně stěžovatel měl přistoupit k výsledku znalkyně, v rámci kterého by tyto pochybnosti odstranil.

[24] Zároveň konkrétní hodnota alkoholu v krvi může hrát významnou roli při posuzování protiprávního jednání žalobce. Pokud by zjištěná hladina alkoholu v krvi přesáhla 1 promile, jednalo by se o trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky. I v rámci řízení přestupkového však zjištěný obsah alkoholu řidiče může mít na pachatele přestupku vliv. Tato okolnost bude zpravidla zohledněna při ukládání správního trestu a zároveň zákon o silničním provozu ve své příloze počítá s hranicí 0,3 promile, při jejímž překročení se spáchaný přestupek projeví také v bodovém hodnocení řidiče. O správnosti zjištěných hodnot alkoholu řidiče v době dopravní nehody tak nemůžou existovat důvodné pochybnosti.

[25] První důvod, pro který krajský soud přistoupil ke zrušení rozhodnutí stěžovatele, tedy ob stojí. V novém řízení bude stěžovatel muset správní řízení doplnit tak, aby ze znaleckého posudku vyplýval obsah alkoholu v krvi žalobce, který byl zjištěn bez důvodných pochybností. Bude tedy nezbytné doplnit informaci o tom, s jakými vstupními hodnotami týkajícími se alkoholu obsaženého v desetistupňovém pivu znalkyně pracovala a na základě jakých konkrétních výpočtů dospěla ke svým závěrům rozhodným pro konstatování viny žalobce.

[26] Ve vztahu k druhému pochybení, které krajský soud shledal, se však Nejvyšší správní soud ztotožňuje se stěžovatelem. V této části krajský soud shledal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nesrozumitelnost, jelikož měla chybět úvaha o charakteru a závažnosti dopravní nehody, což považoval za vadu, ke které musí přihlédnout z úřední povinnosti. Nejvyšší správní soud však přisvědčuje stěžovateli, že krajský soud překročil rozsah žalobních bodů a tvrzená vada napadeného rozhodnutí nebyla vadou, ke které by bylo na místě přihlédnout z úřední povinnosti.

[27] Stěžovatel v kasační stížnosti zcela správně argumentuje tím, že zjišťování okolností dopravní nehody pro posouzení, zda žalobci nevznikla povinnost ohlásit dopravní nehodu policistovi by v projednávané věci bylo nadbytečné. Přestupku neohlášení nehody policistovi se totiž žalobce nedopustil, naopak bylo bez důvodných pochybností prokázáno, že přestupek spočívající v nesepsání společného záznamu žalobce spáchal. To je patrné mimo jiné také z odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí, kde žalobce sám uvedl, že proti přestupku II. nebrojí, jelikož společný záznam o dopravní nehodě skutečně nese-psal. Stejně tak ze správního spisu vyplývá, že odhadovaná škoda na obou vozidlech dosahovala 105 000 Kč, což je hraniční hodnota, jak správně poukázal stěžovatel. Žalobce se tudíž mohl oprávněně domnívat, že povinnost ohlásit nehodu policistovi nevznikla, a proto porušil jen povinnost sepsat a podepsat společný záznam o dopravní nehodě, která se vztahuje na ostatní dopravní nehody.

[28] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se stěžovatelem, že krajský soud překročil rozsah žalobních bodů. Údajná vada spočívající v nedostatku vymezení charakteru a závažnosti dopravní nehody nemá za následek nepřezkoumatelnost stěžovatelova rozhodnutí. K této otázce by tak krajský soud byl oprávněn přihlédnout pouze na základě řádně uplatněného žalobního bodu, je však nepochybné, že žalobce tento přestupek ani nespороval, naopak v odvolání výslovně uvedl, že výrok II. rozhodnutí stěžovatele přijímá, jelikož je pravdou, že tzv. euroformulář po dopravní nehodě skutečně nevyplnil. Vzhledem k tomu, že by ani v případě, že by skutečně šlo o vadu rozhodnutí stěžovatele, nešlo o vadu, ke které by krajský soud měl přihlédnout z úřední povinnosti, překročil krajský soud při přezkumu rozhodnutí stěžovatele rozsah žaloby.

[29] Nejvyšší správní soud se nadto domnívá, že ani při uplatnění žalobního bodu by se o vadu rozhodnutí vůbec nejednalo. Jak správně uvádí stěžovatel, žalobce může být uznán vinným pouze z přestupků, které byly bez důvodných pochybností prokázány. Právě nese-psání společného formuláře po dopravní nehodě, které je zákonnou povinností podle § 47 odst. 3 písm. g) zákona o silničním provozu, žalobci bylo bez jakýchkoliv pochybností prokázáno. Pro tuto povinnost zákon nestanoví žádný limit a dopadá tak na situace, u kterých nejsou splněny podmínky zakládající povinnost ohlásit dopravní nehodu policistovi. V takovém případě proto není nezbytné zabývat se podrobně charakterem a závažností dopravní nehody.

[30] Nejvyšší správní soud i přes pochybení krajského soudu nepřistoupil ke zrušení napadeného rozsudku, a to z toho důvodu, že by výrok krajského soudu s ohledem na správné vyhodnocení prvního pochybení stěžovatele zůstal zachován. Tento postup Nejvyšší správní soud již několikrát využil, viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2005, č. j. 2 Afs 23/2005-93, č. 781/2006 Sb. NSS, ve kterém konstatoval následující: *„Při opačném řešení, tj. zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení, by další postup krajského soudu spočíval jen v tom, že by vydal nový rozsudek se shodným výrokem a pouze částečně jiným odůvodněním. Důvodnost kasační stížnosti by pak fakticky spočívala v tom, že by část odůvodnění rozsudku krajského soudu byla nahrazena závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.“* Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud napadený rozsudek nezrušil, pouze jeho závěry ve vztahu k hodnocení přestupku II. korigoval. Stěžovatel bude při novém posouzení věci vázán názorem krajského soudu korigovaným názorem Nejvyššího správního soudu v tomto rozsudku.

pokračování

[31] Závěrem Nejvyšší správní soud poznamenává, že stěžovatel žalobci nemusí prokázat vinu nade vší pochybnost, či bez jakýchkoliv pochybností, jak uváděl krajský soud. Pro závěr, že žalobce skutečně spáchal posuzované přestupky postačí, pokud bude skutkový stav prokázán bez pochybností důvodných. Na těchto východiscích stojí ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu, viz výše odkazované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 10 As 24/2015-71, příp. z novějších rozhodnutí např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2025, č. j. 3 As 214/2024-27 či usnesení ze dne 30. 4. 2025, č. j. 6 As 275/2024-31 (zejména bod [8] tohoto usnesení a zde odkazovaná judikatura). V tomto směru tak krajský soud na dokazování stěžovatele klade nepřiměřené požadavky, které však Nejvyšší správní soud v souladu se zásadami přestupkového řízení tímto rozhodnutím rovněž koriguje.

[32] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvádí, že kasační stížnost sice bylo nutné podrobit meritornímu přezkumu, jelikož nebylo *prima facie* vyloučit zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Na základě meritorního přezkumu pak Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se krajský soud dopustil pochybení, které ovšem nebylo zásadní, jelikož i přes toto pochybení výrok přezkoumávaného rozsudku obstál. Z výše uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost považuje za nedůvodnou.

5. Závěr a náklady řízení

[33] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl (výrok I.).

[34] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Žalobce byl ve věci úspěšný, a soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil. Žalobce vynaložil náklady na své zastoupení, jelikož byl v řízení před Nejvyšším správním soudem zastoupen advokátem Mgr. Bc. Janem Šrajem, LL.M. Náleží mu tedy náhrada nákladů spojených s tímto zastoupením, jejíž výše se určí v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. vyhláškou č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Žalobcův zástupce (advokát) učinil celkem jeden úkon právní služby, a to vyjádření ke kasační. Za tento úkon náleží žalobcově zástupci odměna ve výši 4 620 Kč [§ 9 odst. 5 ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu], která se zvyšuje o 450 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, a tato částka se navyšuje o daň z přidané hodnoty v zákonné výši. Celkem tedy žalobcovy náklady řízení o kasační stížnosti činí 6 135 Kč. Tuto částku je stěžovatel povinen uhradit k rukám zástupce žalobce ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (výrok II.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 22. srpna 2025

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu